

Mojca Dimec, Srednja vzgojiteljska šola in gimnazija Ljubljana

PESMI ŠTIRIH ...

uprizoritev sodobne slovenske poezije štirih avtoric:

Barbare Korun, Taje Kramberger, Katje Perat, Jane Putrle Srdić

▷ Srednja vzgojiteljska šola in umetniška gimnazija Ljubljana (SVŠGL) vse od leta 1999 izvaja program umetniške gimnazije, smer sodobni ples, od leta 2010 tudi dramsko-gledališko smer. Dramsko-gledališka smer na SVŠGL je najmlajša gimnazijska smer, ki se naslanja na bogato tradicijo umetniške gimnazije in obenem sprejema izzive sodobne umetnosti 20. in 21. stoletja. Gledališče pojmuje kot pomemben del splošne izobrazbe, ki lahko zagotovi odprt razvoj posameznika v duhu sprejemanja realnosti mnogoterih življenjskih perspektiv. Obenem zagotavljamo sožitje učenja in ustvarjanja, procese podoživljanja, kakovostno šolsko življenje v skupnosti, ki je solidarna in sprejemajoča - enotnost v različnosti.

Profesorice in profesorji (umetnice in umetniki), mentorice in mentorji strokovnih predmetov in delavnic dramsko-gledališke smeri vsako leto skladno z učnimi načrti predlagamo in izberemo novo temo ali tematski sklop za uprizarjanje, ki bo omogočil medpredmetne povezave in uresničitev večine kompetenc, vključno z estetsko kompetenco - in določimo okvir letne uprizoritve. Predmetnik ponuja zgodovino in teorijo drame in gledališča, impro delavnico, dramsko-gledališke delavnice, umetnost govora, umetnost giba, inštrument z osnovami glasbe, video-filmske delavnice, glasbeno-zvočno delavnico, gibalno delavnico, likovno delavnico. Strokovni predmeti in delavnice potekajo kot redni pouk, vpletajo se med splošnoizobraževalne predmete, večinoma dve uri tedensko v primernih prostorih, ki omogočajo aktivno fizično izkušnjo, neposreden stik z ustvarjanjem in v svojih učnih načrtih predvidevajo prikaz dela oz. uprizoritve. Te možnosti sprejemamo skladno s poznavanjem sodobne umetnosti dvajsetega in enaindvajsetega stoletja, ko namesto, da bi umetniki ustvarjali dela, vse bolj proizvajajo dogodke, ki vključujejo tudi prejemnike, se pravi opazovalce, poslušalce in gledalce. Dogodke, ki potekajo v živo in nastajajo v neposrednem soočenju, interakciji med izvajalci in občinstvom, v skupnem drgetanju časa.

3. februarja 2016 smo uprizorili pesmi štirih slovenskih sodobnih pesnic. Uprizoritev smo pripravili tudi za počastitev slovenskega kulturnega praznika. Izbor sam je že napovedoval naslov, *Pesmi štirih ...* To je znan, prelomni naslov v zgodovini slovenske poezije, dodobra ozaveščen tudi v šolskem polju. Dodali smo še tripičje in z njim opozorili bolj na znamenje izpusta (ženskih avtoric iz šolskih kurikulumov) kot pa na kaj bolj zloveščega - se bo še nadaljevalo ... Pesmi so uprizarjali trije letniki dramsko-gledališke smeri (skupaj štiriinosemdeset dijakinj in dijakov).

Povezali smo učne ure impro delavnice (prvi, drugi in tretji letnik), video-filmske delavnice (tretji letnik) in umetnosti giba (drugi letnik), gibalne delavnice (tretji letnik), osnov inštrumenta (tretji letnik) in pripravili slabo uro odrskega dogajanja.¹ Uprizoritev smo v domači dvorani, Plesnem in gledališkem centru na Kardeljevi ploščadi 28 a, ponovili še sedemkrat (trikrat okrajšano za informativne dni) in se uvrstili v program festivalov Vizije (JSKD) in Transgeneracije (Cankarjev dom).

Z letošnjim izborom ženskih pesnic zaključujemo krog uprizoritev, s katerimi smo začeli leta 2013 z uprizoritvami *Lastne sobe 1 in 2* (dve uprizoritvi, razdeljeni po letnikih in skupaj s smerjo za sodobni ples).² Leta 2016 uprizarjamo pesmi. Predvsem z uprizoritvami pesmi Taje Kramberger (iz zbirke *Z roba klifa*, 2012) se dotikamo izhodiščne uprizoritve, z novimi izkušnjami vzpostavljamo občutljivost in kritično refleksijo do patriarhalnih družbenih konstrukcij realnosti, do vzpostavljanja politik neenakih možnosti, ne samo za ženske, temveč tudi za drugačne.

Pesmi štirih ... smo odsko začeli graditi tako, da smo uprizoritvene inspiracije iskali tudi v učni snovi, povezani s posameznim letnikom. Bodisi pri Čehovu in njegovem *Češnjem vrtu*, ki je izbrano besedilo za reševanje maturitetne pole iz strokovnega predmeta teorija in zgodovina drame in gledališče na splošni maturi, bodisi pri prehajanju iz obreda v umetniško strukturo starogrških začetkov gledališča, povezanih z Dionizom in diti-rambom, ki kot iniciacija prevzame dijakinje in dijakove novice in jim omogoča vstop v kolektivno gledališko izkušnjo. Za uprizarjanje poezije smo dodali še Artaudovo vizijo iz začetka 20. stoletja, kjer gledališče nastaja nekje na pol poti med gibom in mislijo, ko odigrajo svojo vlogo tudi intonacije, poseben način izgovarjave, kar omogoča prehod mimo slišnega jezika zvokov v vidni jezik predmetov, premikov, drž in gibov, svetlobe, videa, scene. V prostih asociacijah, v zvokih besed, ki rešujejo uprizoritvene naloge. Kljub kolektivnemu in sodobnejšem performativnemu pristopu smo skušali obdržati običajno gledališko atmosfero, gledališko sliko, v katero se v ozadju vpletajo banalna vsakdanja opravila, razne trivialnosti in sprva nepovezane podobe, ki se na koncu povežejo v enotno sliko. Osebe živijo na odru, a so živele tudi, preden so stopile nanj, preživele bodo odrski nastop in bodo živele naprej. Podobe so povezovale letnike, razrede oz. skupine nastopajočih dijakinj in dijakov.

Začeli smo v novembru pri impro delavnici po skupinah. Decembra smo dodajali konkretno delo na uprizoritvi pri video-filmski delavnici, v začetku januarju pri umetnosti giba in gibalni delavnici ter pri instrumentu, da smo lahko proti koncu januarja delo združili v enotno gledališko sliko.

Vsaka skupina, razred je razdeljen na dve skupini, je izbrala svojo pesem, in sicer prvi letnik pesem z naslovom Manifest za novi vitalizem Katje Perat (Iz zbirke *Najboljši so padli*, 2011), drugi letnik tri pesmi Taje Kramberger, *Vsak mrtvi ima ime*, *Priročnik za uporabo barab*, *Od kod sem?* (Iz zbirke *Z roba klifa*, 2011) in pesem Jane Putrle Srdič, *Popoldne v Kopru* (Iz zbirke *Lahko se zgodi karkoli*, 2009). Za tretji letnik sta bili izbrani pesmi *Prikupno neokusni* Katje Perat (Iz zbirke *Najboljši so padli*, 2011) in *Nekdo ima rad tole hišo* Barbare Korun (Iz zbirke *Ččica, motnjena od ljubezni*, 2014). Za zadnjo pesem, ki smo jo uglasbili kot zaključni povezovalni song, pa smo

¹ Sodelovali smo profesorice in profesorji: Mojca Dimec kot režiserka, Ana Čigon kot videastka, Sinja Ožbolt kot koreografinja, Matjaž Predanič kot avtor glasbe, Alenka Bobek kot pevska voditeljica, Irena Pivka kot mentorica za scenografijo, Andreja Kopač kot dramaturška svetovalka, Barbara Žefran kot lektorica, Urška Recer kot kostumografinja in Grega Mohorič kot oblikovalec luči in Marko Levičnik kot tehnični voditelj. (V učni proces niso bili vpleteni samo kostumografinja, oblikovalec luči in tehnični voditelj). Pri oblikovanju frizur so nam pomagali dijakinje in dijaki Srednje frizerske šole, fotografinja je bila Nada Žgank, oblikovalka tiskovin Tanja Radež in producent Alojz Pluško, ravnatelj SVŠGL.

² V uprizoritvah smo se tematsko najprej dotikali osnovnih pravic žensk do iskanja lastne identitete, podobno kot je razmišljala Virginia Woolf, mi pa smo dodali razmišljanje o pravicah vseh manjšin. Naslednje leto, 2014, smo uprizorili štiri dramska besedila, ki so bila razpisana za šolski maturitetni esej: William Shakespeare, *Hamlet*, Ivan Cankar, *Kralj na Betajnovi*, Friedrich Duerrenmatt, *Fiziki* in Drago Jančar, *Veliki briljantni valček*. Sodelovali so vsi štirje letniki dramsko-gledališke smeri, vsak letnik je izbral svoje besedilo. Uprizoritev maturitetnih dramskih besedil smo imenovali učni šov, jo namenili maturantom, se na ta način tudi poslovili od svoje prve generacije, ki je z aktivno umetniško izkušnjo vstopila v šolski esej. Leta 2015 smo uprizarjali delo Bertolta Brechta *Mati Korajža in njeni otroci* ter partizansko enodejanko Mileta Klopčiča *Mati*. V gledališkem listu smo zapisali, da uprizarjamo matere zato, ker želimo pohvaliti naše otroke.

izbrali pesem *XXI* ali *Pesem je le podana roka* Taje Kramberger (Iz zbirke *Z roba klifa*, 2011).

Uprizoritve pesmi smo povezali po prizorih, vsak letnik oz. razred je bil nosilec posameznega prizora. Določili smo pet prizorov, ki naj bi smiselno sledili petim stopnjam dramskega dogajanja. Izbrali odrska sredstva, rekvizite, ki bodo v pomoč pri uprizarjanju prostora in časa in raziskovali odrske osebe, ki jih prostor in čas določata. Rekviziti so skrbno izbrani, uporabljeni najmanj dvakrat kot povezovalni elementi med posameznimi prizori. Tudi kostumi so med sabo vizualno usklajeni.

V vsakem prizoru se prepletajo znanja in stvaritve z impro delavnice (odrska navzočnost, živost, primernost, verjetnost, vstop in izstop z odra, simultačnost dogajanja, ponavljanja), umetnosti giba in gibalne delavnice (odrski gib, orientacije v prostoru, gibalna ilustracija in interpretacija), video-filmske delavnice (video-slikovna interpretacija na različnih nosilcih, platno, scenski rekvizit, odrska površina, elektronske naprave - tablice), dodana je glasba, ki najprej atmosfersko sledi vizualnim podobam, nato pa jih združi v refrenu zaključnega songa, ki ga pojejo vsi sodelujoči. Po prvih bralnih vajah smo takoj vstopili v prostor in ga začeli skupaj oblikovati.

Gradnja in povezovanje prizorov oz. posameznih pesmi

Prvi prizor, prvi letnik. Katja Perat, *Manifest za novi vitalizem* (Iz zbirke *Najboljši so padli*, 2011).

Izhajali smo iz prvih dveh verzov pesmi *Manifest za novi vitalizem*:

»Novi vitalist ve, da je najbolj nemočen,
kadar je pri zobozdravniku. ...«.

Iz podatka smo lahko ustvarili fiktivni prostor za prvi prizor, nastop dijakinj in dijakov prvega letnika, ki se v drugem prizoru, ko nastopi tretji letnik, in uprizarja pesem iste avtorice *Prikupno neokusni*, razširi v psihoanalitsko ordinacijo. Za vstop v gledališko imaginacijo je ohlapna oznaka prostora zadostovala, zaslutili smo domišljjsko možnost prehajanja iz prostora v prostor in s tem gradnje gledaliških podob.

Kot scenski rekvizit v prvem in drugem prizoru smo dodali posteljo, na kateri leži pacient in okno z žaluzijami, skozi katerega gleda stažist pri zobozdravniku in pravi: »Življenje je borba, pizdu mater.« (K. Perat, *Novi vitalist*). Okno je omogočilo odrsko iluzijo ločitve na zunanji in notranji prostor, na dogajanje v ordinaciji in v imaginativnih prostorih, v katera se seli nemočni novi vitalist. Djakinje in dijaki so se odrsko sprehodili skozi pesem in njene prostore, jo končali s širokim nasmehom v izhodiščnem prostoru ordinacije z oknom, za katerim zahaja sonce in z zagotovitvijo »da je fino, če je življenje borba, ker potem vsaj nekaj je.« (K. Perat, *Novi vitalist*).

»In novi vitalist je običajen človek, ki ima avto in fotoaparater in zobno ščetko na baterije in družinsko hišo na deželi in stripe v Prvem predalu mize.« (K. Perat, *Novi vitalist*).

Predmeti, ki jih omenjajo verzi, so rekviziti, odrski pripomočki, ki pripomorejo k resničnosti in verjetnosti dogajanja. Tudi sonce je rekvizit, velik kos lesa, ki z nazorno uprizoritvijo zahajanja dogajanje časovno uokviri, ga določi za večer, ki ji sledi noč. Novi vitalisti so podobe nogometašic, saksofonistk, harmonikaric, pianistov in cirkuških artistov, ki so uprizoritev odprle in jo na koncu zaokrožile s ponovnim nastopom v zaključnem songu.

Drugi prizor, tretji letnik. Katja Perat, *Prikupno neokusni* (Iz zbirke *Najboljši so padli*, 2011).

Med ponavljanjem zadnjega verza iz *Manifesta za novi vitalizem*, ki postane odrska replika: »Čez pol ure je zmeraj dobro«, vstopijo na oder kot »prikupno neokusni« dijakinje in dijaki tretjega letnika. Zobozdravniška ordinacija postane psihoanalitska, na postelji leži pacientka, ki vpeljuje drugi prizor: »Seveda smo vsi pijanci, potrošniki, paničarji in depresivci, In seveda sem ljubka mlada zahodnjakinja, Kadar si zaželim, da bi se šla psihoanalizo, Potem si še sama težko verjamem, kako hitro sem obupala. ...«. (K. Perat. *Prikupno neokusni*).

Okna ni več, sonce je zamenjala luna in:

»zahodnjaki imajo blokce, ki se odpirajo navzgor, in diktafon

In tečejo skozi Palestino

In se družijo z begunci v grdih puloverjih.« (K. Perat. *Prikupno neokusni*).

»Blokci, ki se odpirajo navzgor« postanejo v novem prizoru novi odrski pripomočki. V tem prizoru je blokec še pesniška podoba, slika, najprej psihiatrov eksplicitni označevalec, v naslednjem, tretjem prizoru pa že postane instrument, ki z udarjanjem, listanjem in drgnjenjem kovinske spirale poganja pesniški ritem.

Verz Katje Perat iz *Prikupno neokusni*: »Bele zavese, bela pregrinjala, ženske v belih oblekah, moški v belih srajcah« vpeljuje novo gledališko podobo, in sicer veliko belo platno, ki ga dijakinje in dijaki razporejajo po prostoru in nanj projicirajo in dogajanje tudi vizualno interpretirajo. V četrtem prizoru, ko se vrnejo na prizorišče, platno zamenjajo z elektronskimi tablicami. Prikupno neokusni so Evropejci, Američani in Japonci. Tisti, ki pred stanovanjskim blokom iščejo sovražnike, ljubitelji kiča in Bundes lige frizur, ki niso za punce, kritiki Nemcev, ki »rastejo iz tal kot vrtni palčki«. In tudi tisti, ki namesto, da bi se borili, razpadajo vsak vase v televizijski oddaji.

Tretji prizor, drugi letnik. Taja Kramberger, *Vsak mrtvi ima ime, Navodilo za uporabo barab in Od kod sem?* (Vse iz zbirke *Z roba klifa*, 2011) in Jana Putrle Srdić, *Popoldne v Kopru* Iz zbirke (*Lahko se zgodi karkoli*, 2007).

V tretjem prizoru so se razvrstile tri pesmi Taje Kramberger in pesem Jane Putrle Srdić. Dijakinje in dijaki drugega letnika so vstopili z ritmom, ki so ga ustvarjali s pomočjo »blokcev, ki se odpirajo navzgor« in s skandiranjem ženskih poklicev, ki jih omenja Taja Kramberger:

»Postala sem tudi znanstvenica

in urednica in organizatorica in

prevajalka in aktivistka in

univerzitetna učiteljica«. (T. Kramberger, *Vsak mrtvi ima ime*).

Poezija Taje Kramberger nudi bogastvo eksistencialnih podob, ki zrcalijo nespoštovanje do žensk in njihovega dela. Podobe kot da vstajajo iz groba v pesmi Vsak mrtvi ima ime, postajajo z vsakim verzom močnejše in se končajo z asociacijo na angažirano držo »Riot Grrrl«, skupine študentk iz ameriške Olympije iz pesmi *Priročnik za uporabo barab*:

»Zakaj je tako čudno in nenaravno, če hočejo ženske nekaj narediti s svojimi življenji? Zakaj so ženske v vsem nek zajeban privesek? /.../ Feminizma ni konec, ni spodletel, toda zgoditi se mora nekaj novega. Riot Grrrl. /.../ Ko bo tipček naslednjič pošlatal tvojo rit, se vedel pokroviteljsko, šinfal čez tvoje telo - skratka, te obravnaval kot smet, pozabi na moralne obveze, pozabi, da mu je bila vcepljena patriarhalna miselnost in je tudi on žrtev, pozabi razum in razpravljanja. Ti kar položi barabo na tla!« (T. Kramberger, *Priročnik za uporabo barab*).

Z uprizoritvijo verzov, ko skupina deklet grozeče obkroži skupino fantovi in jih »položi na tla«, smo določili za vrh uprizoritve. Po uprizorjeni grozi (bolj groteski) in sočutju sledi katarza, tako pravi Aristotel, očiščenje, spoznanje, mogoče sprejetje življenjskih okoliščin. Množica zamigota v veliki odrski sliki, prostor je široko odprt in čas je pozno popoldan, podobe pa prihajajo iz pesmi *Od kod sem?*:

»Iz krajev, kamor se zatečejo mafijski šefi, da bi kramljali z lokalnimi politiki in mirno dalje živeli svoj vite belle.

Iz krajev, kjer se vsak arhipelag sčasoma preobrazi v arhigulag, pa tega nihče ne zazna in se vsi sončijo dalje.

Iz krajev, kjer so nad-rejene nasprotje nad-mršavih in je nad njimi le še infarkt.

Kjer ni odrešitve in ne odrešenih,

saj so vse pametne rešitve v eksilu.« (T. Kramberger, *Od kod sem*).

Sledi umiritev dogajanja in *Popoldne v Koprju* Jane Putrle Srdić. Na odru je noč, dijakinje in dijaki ležijo razporejeni po odru, pripoved nadaljuje video slika, kot sanje, projicirane na platno in na rekvizite. Video so dijakinje in dijaki drugega letnika s pomočjo tretjega letnika in nalog pri video-filmski delavnici posneli na pravi lokaciji, in sicer prvo decembrsko soboto v Koprju. Medtem, ko »v umazano algastem pregibu s kopnim požrešni pločevinasti galebi kljuvajo

ob skorjo kruha na vodi

in misli topo zadevajo ob stvari, ko jih skušamo doumeti« (J. Putrle Srdić, *Popoldne v Koprju*) vstopijo dijakinje in dijakinje tretjega letnika z elektronskimi tablicami in oblikujejo nov prizor. Nastopita novo jutro in nov raj.

Četrty prizor, tretji letnik. Barbara Korun, *Nekdo ima rad tole hišo ...* (Iz zbirke Koderjana. *Čečica, motnjena od ljubezni*, 2014).

Predzadnji prizor in drugi nastop tretjega letnika na prizorišče pripelje vedrino, slutnjo novega začetka, svetlobo, odrsko gradnjo nove hiše, ki jo sestavljajo predhodno uporabljeni elementi: okno z žaluzijami, sonce in luna, vejica japonske češnje iz *Prikupno neokusni* in veja drevesa, za katero so se skrivale barabe - parafraza na biblijsko zgodbo o Suzani in starcih - iz pesmi *Priročnik za uporabo barab*. Sledi novo jutro, v katerem so dijakinje in dijaki »motnjeni od ljubezni« v odprtem prostoru raja, z elektronskimi slikami angelskih peruti in svetniških sijev iz tablic, kjer je »nekdo trto za-

sadil, jo zalival, obrezal in privezal ... nekdo je to naredil tudi letos ...» (Barbara Korun, *Nekdo ima rad tole hišo*). Prizor se preljuje v zadnji prizor, ki zaokroži dogajanje, zaokroži v song, ki poudarja poleg rešiteljice ljubezni iz *Nekdo ima rad tole hišo*, še eno rešiteljico, in sicer poezijo. Podobe postanejo nove, okrašene z elektronskim dodatki.

Peti prizor, solisti in dijakinje in dijaki prvega, drugega in tretjega letnika. Taja Kramberger: XIX. (Iz zbirke *Z roba klifa*, 2011).

Peti prizor je poskrbel za iztek uprizoritve, zaokrožil dogajanje v celoto, uokviril uprizoritev *Pesmi štirih ...* in preprosto, mogoče tudi naivno, poudaril ljubezen in poezijo, ki imata oz. morata imeti moč, da spreminjata naše bivanje v kvalitetnejše. Tako ugotavlja tudi Taja Kramberger v pesmi, ki so jo zapeli vsi dijaki in dijakinje, z naslovom *XIX.*:

»Ljubim poezijo,

Toda pravim:

naj ta pesem umre, če to pomeni,

da bodo ljudje živeli bolje,

da bo družba bolj pravična

in bodo mračnjaki vseh vrst

res odgovarjali za svoja dejanja.

Pesem je le podana roka.«

Od prvega do petega prizora smo se sprehodili skozi svet poezije osmih pesmi štirih avtoric, skozi različne eksistencialne položaje, ki prikazujejo sodobno sliko sveta. Od podobe vitalistov v zobozdravniški ordinaciji, preko podob prikupno neokusnih in udarnih zagovornic pravic žensk, do podob Kopra in valovanja morja, ljubezni in raja. Od prvega do petega prizora smo povezali znanja in spretnosti, ki so bili pridobljeni na praktičnih in teoretičnih učnih urah.

Pesmi štirih ... je bila tudi za nas, snovalce, prva uprizoritev poezije, ki pa je odkrila veliko uprizoritvenih možnosti. Hkrati je zaradi kratkosti in zgoščenosti izraza omogočila medpredmetne povezave tistih predmetov in delavnic, ki so za to delo bili predvideni. Dijakinje in dijake je motivirala za nadaljnje šolsko in umetniško delo. Večino ciljev, ki smo si jih zastavili na začetku, smo presegli, se dotaknili perečih problemov stvarnosti, se izurili v občutljivosti, v estetski izkušnji, ki je lahko tudi etična. Vse to je bila dobra gimnazijska popotnica.

POVZETEK

Pesmi štirih ... (3. februarja 2016) je velika dijaška uprizoritev, ki je nastala skladno z načeli gimnazijskega poučevanja in s pomočjo medpredmetnih povezav strokovnih predmetov in delavnic umetniške gimnazije dramsko-gledališke smeri na SVŠGL. Šola ima dolgo tradicijo uprizarjanja predvsem sodobnoplesnih uprizoritev, dramsko-gledališka smer se je tovrstnemu načinu kolektivnega uprizarjanja

priključila v šolskem letu 2010/11. *Pesmi štirih ...* zaokrožajo krog uprizoritev od leta 2013, ko smo v vsaki novi uprizoritvi tematsko vzpostavljali občutljivost in kritični odziv do patriarhalnih družbenih konstrukcij realnosti. V opisu uprizoritve so navedeni avtorice in avtorji, sodelavke in sodelavci, predmeti in delavnice, uprizoritvene ideje, časovni okvir, razdelitev dijakinj in dijakov po skupinah in prizorih. Dodan je scenosled in poskus opisa posameznih prizorov in konkretne gradnje gledaliških podob.

Ključne besede: dramsko-gledališka smer, sodobna slovenska poezija, pesnice, sodobno gledališče, uprizoritev

↳ Viri

- Korun, Barbara, 2014: *Čečica, motnjena od ljubezni/Čečica, turbata d'amore*. Čedad: Zadruga Novi Matajur.
- Kramberger, Taja, 2011: *Z roba klifa*. Ljubljana: Center za slovensko književnost.
- Perat, Katja, 2011: *Najboljši so padli*. Ljubljana: Študentska založba.
- Putrle Srdić, Jana, 2007: *Lahko se zgodi karkoli*. Ljubljana: Center za slovensko književnost.

Priloga

Elektronski letak *Pesmi štirih ...*, ki je nastal za potrebe promocije uprizoritve. Oblikovala ga je Tanja Radež, besedilo napisala Mojca Dimec.

PESMI ŠTIRIH ...

uprizoritev pesmi štirih sodobnih slovenskih pesnic
BARBARA KORUN / TAJA KRAMBERGER / KATJA PERAT / JANA PUTRLE SRDIĆ

SREDNJA VZGOJITELJSKA ŠOLA IN GIMNAZIJA (SVŠGL)

UPRIZARJAJO DIJAKINJE IN DIJAKI
1., 2. IN 3. LETNIKA UMETNIŠKE GIMNAZIJE, DRAMSKO-GLEDALIŠKE SMERI.

Režiserka: **Mojca Dimec**

- ▶ Videastka: **Ana Čigon** ▶ Koreografinja: **Sinja Ožbolt** ▶ Dramaturška voditeljica: **Andreja Kopač**
- ▶ Avtor glasbe: **Matjaž Predanič** ▶ Pevska voditeljica: **Alenka Bobek** ▶ Mentorica za scenografijo: **Irena Pivka**
- ▶ Lektorica: **Barbara Žefran** ▶ Kostumografinja: **Urška Recer** ▶ Oblikovalec luči: **Grega Mohorčič**
- ▶ Tehnični voditelj: **Marko Levičnik** ▶ Oblikovalke in oblikovalci frizur: **Srednja frizerska šola Ljubljana**
 - ▶ Fotografinja: **Nada Žgank** ▶ Oblikovalka tiskovin: **Tanja Radež**
 - ▶ Producent: **SVŠGL, ravnatelj Alojz Pluško**

Dvorana »28 a«, Kardeljeva ploščad 28 a, Ljubljana
Premiera: **sreda, 3. februarja 2016 ob 19.00**
Ponovitve: **četrtek, 4. februarja 2016 ob 12.00 in 13.45**
petek, 5. februarja 2016 ob 12.00 in ob 18.00 / za izven
četrtek, 11. februarja 2016 ob 18.00 / za izven
petek, 12. februarja 2016 ob 10.45 in ob 16.40 / okrajšano za Informativne dni 2016/17
sobota, 13. februarja 2016 ob 10.45 / okrajšano za Informativne dni 2016/17

S pomočjo pesmi štirih slovenskih sodobnih pesnic Barbare Korun, Taje Kramberger, Katje Perat in Jane Putrle Srdić (izbranih bolj po intimnem navdihu kot z željo po kakršnem koli kanoniziranju, povelečevanju ali prespraševanju logičnosti, pravilnosti ali smiselnosti izbire) dijakinje in dijaki vstopajo v mnogotere sodobne angažirane eksistencialne položaje in spoznavajo imaginativno moč sodobne poezije, ki jo pišejo ženske ... Artaudovsko, nekje na pol poti med gibom in mislijo, kjer odigrajo svojo vlogo tudi intonacije, poseben način izgovorjave ... Mimo slišnega jezika zvokov v vidni jezik predmetov, premikov, drž in gibov, svetlobe, videa, scene ... V prostih asociacijah, v zvokih besed, ki rešujejo uprizoritvene naloge.